

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES BAUME

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΚΑΛΑ Η ΖΟΖΕΤΤΑ...

ΑΝΑΜΜΕΝΟΣ ό κ. Φαβιέ, ό πλουσιότερος κτηματίας τής μικρής εκείνης επαρχιακής πόλεως, έβλεπε βόλτες μέσα στο σαλόνι, με τά χέρια του στις τσέπες του παντελονιού του και μούγκριζε :

— Αυτό που σου λέω, ελαφρόμυαλη... Νά βρούω και τόν Ντονά και τις προκοπές του. Άκουξ έκεί ; Η Ζοζέττα Φαβιέ, ή μοναχοκόρη μου, ν' αγαπάει αυτό τόν ξεκάλλιστο κα' άπένταρο κορτάκι ! Βγάλτο άπ' τού σου, κόρη μου, δέν τ'όχει σκοπό έγω νά γίνει περιγέλο τής κοινωνίας. Πολλές φορές με ζάλισες με δαύτον. Σερφοτιθήτε με...

Η ελαφρόμυαλη Ζοζέττα, ή μοναχοκόρη τού κ. Φαβιέ, άκουγε τόν ξεκάλλιστο τού καταθλιμμένου πατέρα της δίχως νά βγάξη μιλά ελαφρομένη στην άκρη τού νυθαινού, σά γιατίσα υιοδισιασμένη.

Ήταν μιá παρλινα μελαχροινούλα, με ματάκια φλογερά και λαχινούρικα, με άνοτιότητα μαλλιά και με υπίτισα σουβλερή κα' αβιδάστια άναστρονική προς τά έπάνω.

Επειδή δέ ή σιωπή της έκνευόυσε περισσότερο τόν άρκετά άλλωστε νεύριασμενο πατέρα της, ή φωνές του γινόντουσαν και πιο στριγγλιόριζες, ώσπου κατάντησαν στα τελευταία άληθινά σφολιάματα.

— Βγάλτο άπ' τού αυλιό σου, κόρη μου, πώς θά κάνω έγω τού σπιτι μου άνοιγο για τόν πάθε προκοιθής. Τέτοιος, και χειρότερος άνοια, είνε ό περσομιμένος σου ό Ντονά. Πη !... Δυσηγόρος, σου λέει ό άλλος, και κάτι τρέχει... Που είνε ή καλοσίνας του και

τ'ό ποδ ή πελατεία του ; Δίλωμα για τού όνορε μόνω, κα' από μέλλον...σπαυνούφρου σκεξ. Είνε ένας χασομιέξος δανόδης, με μοναδική του άσχοια τού πώς θά βάλη στο χέρι καμιά νύφη με παράδες, σάν κα' έσένα, την έπιπόκεια και άνωλη !... Όρσίστε μας !...

Κι' ό κ. Φαβιέ παράτησε την άμλητη Ζοζέττα σ'ένή, βγαίνοντας άπ' τού δωμάτιο όρμητικά και κλείνοντας την πόρτα με πάταγο.

Η Ζοζέττα, σάν ξυιαιε μόνη, με βρος παρατονάριζο μικρού παιδιού που τού μέλωσαν άκούχισες στο παράθυρο κα' άρρησε τά διακριμένα της ματάκια νά πειρασθών μηχανικά έπάνω άπ' τά δροσικά και πολύχρωμα λουλούδια τού άπρόστανου κήπου τού σπιτιού της. Τό αυλιό της ήταν άλλο, μακριά, στην άλλη άκρη τής μικρούλης πόλεως, έκεί δηλαδή που βρασιόταν τού σπιτι τού άγαπαιμένου της.

Τό μισόβωμο δειλινό έφευγε γοργά. Ό ήλιος άποσταμένος άπ' τόν όλοήμερο περσιπό τού στο γαλάζιο στεφώμα, έφερνε τώρα πίσω άπ' τήν αντιπρινή κορφούλα τού βουιού και χροιάτεις την πλάσι με μελαγχολικούς άχούς χροσών και μόνδ χροιάτων.

Έξαφνα, έκεί που ρεβιάξ έάνω ή Ζοζέττα, άκουσιμμένη σ' άνοιχτό παράθυρο τού σαλονιού, άκουσε έναν χτίσο κοινοινού στή ουδερνία αυλιόπορτα τού κήπου. Και καθώς έσκαψε νά ιδή ποός ήταν, κινειμένη άτόνα προσιόθημα άόριστο, άντίκρισε τόν άγαπημένο της νά προχωρή στή φαρινά άνωστρωτή άλλα τού κήπου και νά διεκιδίνεται προς τού σπίτι με τού άπένταστο.

Τρομαγμένη για την άπροσέξηση αυτή έμυράσι τού Ντονά της και θέλοντας νά προλάβη κομιά στανάντη τού με τόν καταφρονασμένο πατέρα της, έτρεξε βιαστικά νά τού άνοιξη ή ίδια, πριν προλάβει κανένας τού σπιτιού νά νουίδη κάτι, και τόν τράβηξε μαζί της στο σαλόνι, κλείνοντας κατόπιν προφύλακτικά την πόρτα.

Ήσαν οι δύο τους τώρα.

Κιτάχτησαν με λαχτήρα στα μάτια και με τού ίδιο αθόρημο κίωμα έμυλεξαν τρυφερά τά χέρια τους. Η Ζοζέττα, όχηρή άνοια άπ' τή συγκίνηση τής τολμηρής αυτής περιστερίας, έμνε άμλητη και ταραγμένη, ενώ συγχρόνως έξακολουθούσε νά χαϊδεύη τόν άγαπημένο της με τή ματιά της.

Κι' ό Ντονά, όρθιος άντίκρου της, με κάποια μυστική άπόφασι στα μεγάλα και τίμα μάτια του, ξερόβηξε δυό—τρεις φορές από κόμητια άκούσιου, που τού προκαλούσε ή έπίσημη έκείνη στιγμή, και ψήθιρισε :

— Λοιπόν ;... Ζοζέττα μου ;... Τι λέει ό μπαμπάς σου για τού γάμο μας ; Τού μιλήςες σγαυικά ; Τι τού είνες ; Τι σου είνε ;

Η φτωχή Ζοζέττα όμως δέν τού άπαντούσε. Κι' επειδή έκείνος τής έσφιγγε με μανία τά χεράκια της στα δικά του, διψασμένος για

νά μάθη, περσορίστρε νά κουνήση θλιβερά τού πνευόμαλλο κεφαλάκι της και νά τού πη με άχρωμη φωνή :

— Άπελτία άπ' τού μπαμπά μου, χριστέ μου Ντονά. Έγινε έξω φρενών υιόλις τού μιλήςα για σένα και μιάς έφαλλε τόν αναβαλλόμενο... Πόσο τρούμαξα μόλις σ' είδα, Θεέ μου ! Μά τί σου κατέβηκε και σένα νά ρθής, πριν σέ είδοποιήσω ; Τι θά γίνουμε, καλέ μου ;

Ό Ντονά τή χάρδεψ στα μαλλιά της και φιλοντας την στο δακρυσιμένο μάγουλό της, τής ψήθιρισε :

— Άκουσε νά σου πω, γλυκεριά μου. Έδώ πέρα πρέπει νά δουλέψη πονηρία, άν θέλουμε νά πετήγουμε κάτι καλό. Έγω που ήρθα έτσι, έχω τού σχέδιό μου. Κάνε αυτό που θά σου πω κα' ή έπιτυχία θά στεφανώση την άγάτη μας και τις προσπαθειές μας. Πρόσθεξ λοιπόν καλά, κα' ό Θεός βοηθός.

Και χαμηλώνοντας τή φωνή του, ό νεαρός έρωτευμένος τής μιλήςε επί πολλή ώρα.

Τό πρόσωπο τής Ζοζέττας καθώς τόν άκουγε, φωτιόταν από μιá κρυφή, ένδόμυχη χαρά κα' όλο χτιπούσε με ένθουσιασμό τις τρυφερές παλάμες τών χεριών της.

Στό τέλος ό Ντονά τής έδωσε ένα στερνό φαλάκι και γλυστρόντας προφύλακτικά άπ' τούς έρμησις διαδρόμου τού σπιτιού —μπαός ή Ζοζέττα και πλάι της αυτός— βγήκε άταραχτήτος στο δρόμο και χάρησε στρίβοντας στην πρώτη γωνία, άφου προηγουμένως τής ψήθιρισε μιá τελευταία φορά :

— Λοιπόν, μικρούλα μου, δώξ είπαμε. Παίξε έσύ τού μέρος σου καλά και μη σέ νουίξει για τά παρατέρα. Ό γατρός είνε δικός μας. Είνε ξάδερφός μου και θά τόν δασκαλέξω περιόρημα...

Η Ζοζέττα περμιενο λίγο στην έξώπορτα ώσπου νά στρίψει στή γωνία ό Ντονά, κα' έπειτα σκεπτική άνέθηκε στο σπίτι και τράβηξε στην κερθενική της κωμορούλα. Έκει γδύθηκε άμείσις, άναστάσιος λίγο τά έπιπλα, ώστε νά δώση στο δωμάτιο μιá δυη άναστασίας κα' έπειτα έπεσε στο κρεβάτι της και κοινοιλώθηκε καλά με τά σεντόνια.

Πέρασε ώρα άρετική. Είχε σκεπινάσει πειά για καλά και μέσα στο σπίτι άκουγόταν τώρα ό χαρακτηριστικός έκείνος θόρυβος, ό όποιος προηγείται τής ώρας τού βραδινού φαγητού.

Σε μιá στιγμή έπιτέλιος άνοιξε ή πόρτα τής κρεββατοκάμαρας και μητρε μέσα μιá μεσοκόμη, παχουλή γυναίκα, άγαθή και κοζανομάγουλη, κρατώντας στα χέρια της μιá λάμα άναμμένη.

Έφρεξε μέσα μιá έξεαστική ματιά και βλέποντας τή Ζοζέττα στο κρεβάτι της έπιλωμένη κα' κοινοιλωμένη, έβγαλε ένα άνήσυχο ξεφρονιτό κα' έτρεξε κοντά της με λαχτήρα.

Ήταν ή θειά Μάρθα, ή παραινία τής Ζοζέττας, αυτή ή ίδια που τή θήη τής πέντε μήνες έπειτα άπ' τή γέννησί της.

Η θειά Μάρθα λοιπόν, φράνοντας κοντά στο κρεβάτι της Ζοζέττας, την ξεσκέτασε βιαστικά και σκάνοντας στοργικά έπάνω στο προσέφαλό της, τή ρώτησε :

— Τι έχεις, μικρούλα μου καλή ; Τι σου σηβάνει ; Άρρωστη είσαι ; Πές μου λοιπόν, γιατί δέν υού μιλής ; Άρες σέ γινούδω, δίχως νά σέ βρώσω.

Η παικτόρη Ζοζέττα σήκωσε λίγο τού κόκανο —άπ' τού καταναγκαστικό κοινοιλώμα— υιοτράκι της, πήρε ύφος μουσικώμοιο, κα' έτοιμάστρε ν' άπαντήση με φωνη ήξοκλαψήραξη.

Μά την ίδια στιγμή, άκούστρε άπ' τήν άνοιχτή πόρτα τού δωματιού τού βαρύ, άνοιχτόκαρδο, μιá και ειρωνικό γέλιο τού πατέρα της, ό όποιος έλεγε πλησίσαι άθόρηβα στο κατόφλι και στεκόταν έκει, παρακολουθώντας με άθωο σαρκασμό στή ματιά του αυτή τή σπηνή.

Κι' ενώ ή δυό γυναίκες γύριζαν ξεφνιασμένες τά βλέμματά τους προς τού μέρος του, έκείνος πρόσθεσε με την ίδια ειρωνεία :

— Τι έχει ; Άμ' θά σου πω έγω τί έχει... Καίμιος άγάτης έχει, ή ξεμυλισμένη. Έννοια της όμως κα' φρόντισα νά βρω μόνάγος μου τού γατρός...

Η Ζοζέττα καταλάρητη σήκωσε τή υπίτισα της για νά ιδή ποιόν γατρός άπ' όλους τής έφερε ό πατέρας της, ενώ συγχρόνως άναρωτόταν με άπορία πώς είχε μάθει την άδιαθεσία της, χωρίς νά τή δη καθόλου.

Μά ό κ. Φαβιέ δέν άπρησε στην κόρη του τόν καιρό νά τά καλοσκεφθή αυτά τά πράγματα—τά τόσο αληγματικά—, άλλα παραμερζον

τας άπ' τήν πόρτα, ύποκλήθηκε μέ προσποιητό σεβασμό σέ κάποιον πού στεκόταν, άθέατος άπ' τίς γυναίκες, στό διάδρομο, και τού είπε μέ έπισημη φωνή, γεμάτη κελωσύνη και κοροδία :

—'Ορίστε... Περάστε μέσα, έξοχότατε κύριε δόκτωρ... 'Η κόρη μου άσθενεί βαρύνως και περιμένει νά μου τήν γιατρέψετε...

Και τότε, στό άνοιγμα τής πόρτας, φημισμένος όχι μόνο άπ' τό φώς τής λάμπας, μά και άπό μιá άνεξέλαστη ψυχική χαρά κ' εδύναμια, ξεπρόβαλε δειλά και διαταχτικά ένας κομψός, κελωδεμένος νέος, μέ συνπαθητικά κ' εύλιζομένη χαρακτηριστικά.

'Ήταν ό Ντονά!...

'Η Ζοζέττα άπόμεινε έκστατική... Μιά άνείπωτη συγκίνηση, θετική και γλυκειά, παράλυσε τό κορμί τής κ' έδωσε τή λαλιά τής. Τά χέρια τής έτρεμαν έλαφρά και τά άστράφτερα τής μάτια ρωτούσαν άφωνα πότε τόν χαμογελαστό άκόμη πατέρα τής, και πότε τόν συγχυμένο άπ' τήν ξαφνική του εύτυχία καλό τής...

'Ο κ. Φαβιέ, άποκάρισε νά μιλήσει πρώτος. Γύρισε πρós τήν άμύλητη άκόμη κόρη του, και δείχνοντάς τής τόν Ντονά, τής είπε :

—Σού τόν πέτυχα, πού λές, τό φιλαράκο στό δρόμο, κοντά στό σπίτι μας, τήν ώρα πού γυρίζα άπ' τό καφερένιο. Δέν μέ χωρούσε ό τάπος εκεί μέσα, όσο σ' έννοιωθα, λιγούκιλη Ζοζέττα μου, πικραμένη άπ' τά λόγια πού έροτώμασα τό άπόγευμα... Μόλις τόν βλέπω, λοιπόν, σαστισμένο άπ' τήν ξαφνική μου παρουσία, τόν ρωτώ γιά πού έτρεχε έτσι διασπαστός... Κι' αϊτός, πού σαστισμένος άκόμη, μου άπαντάει πώς έτρεχε γιά τό γιατρό... Πούς εινε άρρωστος άπ' τούς δικούς σου; τού λέω, 'Η κόρη σου ή Ζοζέττα, μου λέει... Και πού ξέρεις εσύ, άν εινε άρρωστη ή κόρη μου; τού λέω. Μά έκείνος πού τάχωσε δίόττελα, πιάστηκε σάν τό λαγό στό πράσσα, κ' άρχισε νά μου λέη ένα σοφό άσυ ναρτησίε... Στά τελευταία αναγκάστηκε νά μου πη τήν καθαρή άλήθεια, και μιá πού εινε έτσι τά πράγματα, παιδιά μου, και θέλετε σώνει και καλά νά ζευγαρώσετε, πάρτε τήν ειγή μου και ζήστε εύτυχιόμεινο...

Τά δύο παιδιά κιντάχτηκαν μέ άπερίγραπτη λατρεία. Τά στοργικά λόγια τού γρονθώου μά κ' άνε κτήμητον πατέρα τής Ζοζέττας, τούς χάριζαν όριστικά τά κλειδιά τού Παραδείσου...

Κι' ένώ ή Ζοζέττα τραβούσε ντροπαλά τό σεντόνι, γιά νά σκεπάσει τούς γυμνούς τής ώμους, ό Ντονά άκόμητρε έλαφρά τά χέλια του στό υπερωδεμένα τής μάλλια, κ' ό κ. Φαβιέ ξερόδριχε άπ' τή συγκίνηση του, μουρουρίζοντας στην άνίδρη και σαστισμένη άπ' τήν έκπληξι τής θειά-Μάρθα :

—Τί νά κάνης... 'Ετσι εινε ό κοηρός... Τέν εύτυχία τού παιδιού του θέλει... Μιά πού ή κόρη μου δοίκε μονάχη τής τό γιατρό, μέ γιά τής, μέ χαρά τής... 'Εμένα μ' έκρτασε πού έμαθα πώς εινε καλό και τίμο παιδί...

Μά ή θειά-Μάρθα άκόμη δέν είχε καταλάβει...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΩΣ ΠΛΗΡΩΝΗΤΑΝ Ο ΔΑΜΑΡΤΙΝΟΣ

'Όταν ό ποιητής Δαμαρτίνος, μετά τήν επανάσταση τού 1848, έγινε ύπουργός τόν 'Εξωτερικών, χροστούσε στην «Επιθεώρηση τών Δύο Κόσμων» 2.000 φράγκα, τά όποια είχε πάρει ως προκαταβολή συνεργασίας του. Μιά μέρα λοιπόν ό διευθυντής τής «Επιθεωρήσεως» Μπιλόξ, τόν έπισκέφθη στό ύπουργείο, όπου ένγένετο δεκτός φιλικώτατα άπό τόν ποιητή-ύπουργό. 'Ετοιμαζόταν δέ νά φύγη σέ λίγο, όταν ό Δαμαρτίνος τόν εκράτησε ξαφνικά και τού είπε :

—'Αλήθεια, σάς χροστώ δύο χιλιάδες φράγκα.

Και άνοιξε τό συρτάρι του, έτρεξε άπό μέσα δύο χιλιοφραγκα χαρτονομίσματα και τά έστεινε στό Μπιλόξ.

—Μάλιστα, είπε τότε ό Μπιλόξ, μου χροστάτε δύο χιλιάδες φράγκα, άλλ' άν θέλετε νά καθαρίσω ό λογαριασμός μας, πρέπει νά θυμηθίτε ότι κ' έγώ κάτι σάς χροστώ.

—Τί; ρώτησε ό ποιητής.

—'Αρμυνείτε τή «Μασσαλιώτιδα τής Ειρήνης», τό ποιήμά σας πού δημοσεύθηκε στην «Επιθεώρηση»;

—Μά τό ποιήμα αυτό εινε μόλις δύο σελίδες. Δέν άξιζαν καν τόν κόπο νά τίς αναφέρετε!...

—Μέ συγχωρείτε, κύριε ύπουργέ, απάντησε άξιοπρεπώς ό Μπιλόξ. Στίχοι Δαμαρτίνου κελωπληρώνονται πάντοτε και ή «Επιθεωρήσις» έννοει νά πληρώσει κ' αϊτούς ό,τι σείς όριστετε.

—'Ας ξεφλήσουμε έτσι, άφού τό θέλετε, είπε τότε ό Δαμαρτίνος. Πιστέψετε μέ όμως ότι τό κάνω μόνον επειδή τό θέλετε σείς.

Και ό ποιητής έβαλε πάλι τά δύο τραπεζογραμμιάτα στό συρτάρι του κ' εκλείδωσε...

Δύο χιλιάδες φράγκων γιά δύο σελίδες στίχων! Τόσο είχε εκτιμήσει ό ποιητής τό ποιήμα του!...

Η ΕΡΗΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΠΑΛΗΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΓΑΠΑΜΕ

(ΤΟΥ ΜΑΡΜΟΝΤΕΑ)

Πρέπει ν' αγαπάμε.

Μάταιη εινε ή σοφία πού μάς συμβουλεύει νά ζητούμε τήν εύτυχία άλλου. Τό τόσο γλυκό αυτό αγαθά, γιά νά τό θρούμε, ένας μόνος τρόπος ύπάρχει : Ν' αγαπάμε! Μάταιους ίσκιους κνηγιάει ή σοφία, όταν ζητάει τήν εύτυχία άλλου...

Μόνη ή αγάπη δίνει αξία στη ζωή. Δέν ζή κανείς πριν αγαπήσει. Μέσα στην έρημιά και τή στέρησι τής αγάπης μαραινεται ή καρδιά 'Ο πόθος εινε τής άληθινής εύτυχίας τό γλυκοχάραμα, τά χάδια και τά φιλά, τό μεσημέρι. Δέν ζή κανείς πριν αγαπήσει... Μέσ στην έρημιά και τή μόνωσι μαραινεται ή καρδιά.

Ψυχρή λογική, γιατί προσπαθείς νά μάς συγκρατήσεις και νά μη μάς αφήσεις νά εργαταλειφθούμε στό θρησκευτικό παραήχημα; Τρέλλα εινε τάχα τό νά ζητήη κανείς τή μεγαλειότερη εύτυχία στην αγάπη, στην αιωνία αγάπη;...

Πρέπει ν' αγαπάμε.

Κύτταξε, παντού ή πλάσι, γύρω, μάς δίνει τό σοφό αυτό μάθημα. 'Απ' τά βάθη τής καρδιάς τής, ή 'Ιρις μου, ή αγαπημένη μου 'Ιρις, σάς λέει σιγανά, μέ τήν γλυκειά τής φωνή, πού ή καλύτερα παρ' ό,τι τό τραγουδι μου :

—'Αγάπα!... Μονάχη ό έρωτας χαρίζει τήν άπόλυτη εύτυχία...

ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΣΕΝΑ

(ΤΟΥ ΠΑΡΝΙ)

Πάνε όχτώ μέρες τώρα, αγαπημένη μου, πού ένα σκληρό καθήκον μέ κρατεί στις πεδιάδες αυτές, μακριά από σενα. Κι' όμως πονώ... Πονώ, γιατί δέν είσαι σμά μου... 'Αμποτε νά μη αισθανθής παρ' μόνον τής χαρής τής αγάπης. 'Η εύτυχία με ζώνει στό χαρομένο αυτό μέρος. Κι' όμως είμαι ληπημένος... Τών νέων σου φίλων ή κοινοή εύθυμία δέν μπορεί νά διώξη ούτε στιγμή τή θλίψη μου, και μάταια προσπαθούν ν' άνοξουν τήν καρδιά μου στην χαρά. 'Ανακατώνοντας μέ τήν εύθυμία τους τήν παραπονετική και έρωτιάρική μου φωνή, ζητώ άπ' τή νύχτα, άπ' τή μέρα ζητώ, τό λατρευτό πλάσμα πού δέν μπορεί πιά νά μ' άκούση... 'Εσένα!

'Αλλοτε, όταν θροσκάμουνα μακριά σου, ύπέφερα τήν πλήξι. 'Η έλπίδα μέ παρηγορούσε. Μά τώρα ό έρωτάς μου δέν μπορεί πιά νά ύπομεινη ούτε τίς πιο λιγούμερες άπουσίεσ σου. 'Ο,τι δέν είσαι σύ μου γίνεται μοσητό. 'Α! πού πήρες όλες μου τίς απολαύσεις. Μ' έκανες νά χάσω ό,τι άλλοτε μου άρσε και μ' έκανε εύτυχιόμεινο. 'Εσύ μονάχη μου άπομεινεις, γλυκειά μου αγαπημένη. 'Ομως μου φτάνεις, τ' όραζόμια στους Θεούς, και τίποτε δέν έχασα, άν μ' αγαπάς άκόμη...

ΒΛΕΓΕΙΟ

(ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ)

Χαρά σ' εκείνον πού αγαπά!... Γιατί ή αγάπη εινε εύτυχία πού μάς μεθά και γεμίζει τή ζωή μας μάγια. 'Αγαπάτε... Γιατί δ' αν περάσει ή αγάπη δέν ζούμε πιά. Έβρομμε ότι ήσαν ψέμματα οι δοκίμοι, ότι γρήγορα ή αγάπ' ό έρωας μάς ξεγελά, ότι ή άδιώτητα εινε προσοτήριεσ μονάχη, και ό,τι εινε όνειρο ή εύτυχία.

ΒΛΕΓΕΙΟ

(ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ)

'Ω, άν ποτέ αγάπησε άνθρωπος στη γή, άν οι Θεοί ζήλησαν ποτέ θνητό, αυτό έγινε τόν καιρό όπου γεμάτος πύσι και ειλικρίνεια, ήμουν εύτυχιόμεινος, και ήμουν εύτυχιόμεινος μαζύ σου!

Δεσμός γλυκύτερος δέν ύπηρχε στον κόσμο. Λιγώτερο τρυφερά αγαπάει άδελφός τήν άδελφή του, νεύπαντρος νέος τήν ώμορφη γυναίκα του, φίλος καλός τόν αγαπητό του φίλο.

'Ω, σύ πού ύπηρξες ή πιστή φίλη μου, δέν είσαι πιά τίποτε γιά μένα... Νά πού κατάντησε ή αγάπη σου πού μ' έκανεσ μέ τούς δοκίμους σου νά πιστεύω πώς θάνα αιώνια!... 'Εσθισε, χάθηκε, και ή άστατη καρδιά σου σέ νύχτες μαύρες έλλαξε τίς μέρες τίς λαμπρές τής ζωής και τού έρωτάς μου!...

